

Kommet noget mere i Ligevægt lige overfor Opfattelsen af dette formelle Spørgsmaal, thi det forekommer mig, at hele denne Opfattelsesmaade, som gjøres gjældende med Hensyn til Formen af Hærløven, er noget mærkelig. Man maa jo erindre, at der er saa mangfoldige Lovgivningsomraader, hvor der Lovgives ved Love og Tillæg til Love. Der findes vist neppe noget Lovgivningsomraade, hvor vi ikke, for at trænge helt tilbunds i Lovgivningen maa gjøre os bekendte med flere forskellige Lovgivningsarbejder. Det er saa langt fra at være noget Nyt, at det vistnok endogaa er sjældent, at vi have noget Lovgivningsomraade, hvor man kun behøver at have Kendskab til 2 Love, som det her dreier sig om. Men det ærede Medlem (Berg) opstillede et Postulat, som han ganske vist ikke kan gjøre Regning paa, at man fra den Side, som foreslog Loven af 25de Juli 1880, skal acceptere, nemlig at denne Lov er en uforstaaelig Lov. Det ærede Medlem gaar ganske rolig ud fra, at det er en Lov, som ikke kan forstaaes. Nu maa han dog imidlertid indrømme andre Medlemmer at have en lille Smule Dom om, hvad man kan forstaa og hvad man ikke kan forstaa. Man kan ikke udelukkende henstille til det ærede Medlem at afgjøre, hvad man kan forstaa, og hvad man ikke kan forstaa, og jeg antager heller ikke, at den høitærede Krigsminister ubetinget vil underkaste sig det ærede Medlems Dom om, hvad han maa kunne forstaa og hvad han ikke maa kunne forstaa. Den høitærede Krigsminister — erindre vi jo godt — udtalte under Forhandlingerne, at Formen var ham forsaavidt ligegyldig, og han overlod det til Thinget at vælge den Form, det fandt rettest. Administrationen skulde vel vide at forstaa den Lov, som derved kom frem. Altsaa, den ærede Minister trænger ikke til de ærede Forslagsstilleres Veiledning om, hvad han kan forstaa og ikke forstaa, og naar man skal betragte den Veiledning, som nu er fremkommen fra Krigsbestyrelsens Side, har jeg rigtignok ikke kunnet forstaa den anderledes end at den netop er en Veiledning for dem, der erklære ikke at kunne forstaa Hærløven, altsaa en Veiledning netop for de ærede Forslagsstillere til Forstaaelse af denne Lov, for at de kunne komme ud over den Hindring, som hidtil har været i veien for, at de kunde naae den rette Oplysning. Det forekommer mig derfor, at ligesom man maa forudsætte, at Veiledningen nærmest har denne Betydning, vilde det ogsaa nærmest paahvile de ærede Forslagsstillere selv at foranstalte den Undersøgelse, de ønske foretaget; thi de ville ikke kunne vente, at Thingets Flertal, forsaavidt det ikke anser de to bestaaende Hærløve for at være uforstaaelige, særlig skulde medvirke til at faae de

ærede Forslagsstillere til at forstaa den. Jeg vilde kunne tænke mig, at Spørgsmaalet vilde kunne stille sig helt anderledes, dersom vi ved en Behandling af denne Sag her kunde borttrydde de tvivlsomme Spørgsmaal, som mulig kunde findes — altsaa forudsat, at der er Spørgsmaal, der kunne vække Tvivl. Dersom vi ved at underkaste denne Sag den Behandling, som de ærede Forslagsstillere ville, kunde komme til at træffe nogen Afgjørelse om saadanne Tvivlsspørgsmaal, saa vilde der være virkelig antagelig Grund for at gjøre det. Men dette er ikke Tilfældet, og, som det ærede Medlem, der førte Ordet for Forslagsstillerne, udtryffeligt gjorde opmærksom paa, hvad Opfattelse vi end komme til, og hvad Opfattelse Krigsbestyrelsen end faar — ja selv om det ærede Medlem, som han stillede i Udbyg, fik Landsdthinget med til denne Dverveielse af, hvad der er den rette Forstaaelse, vil det dog ikke forandre en eneste Løddel i Lovene af 6te Juli 1867 og 25de Juli 1880, saa formentlige Tvivlsspørgsmaal ville staa ligesaa uløste efter en saadan Undersøgelse som før. Det er faktisk. Altsaa, forsaavidt vilde der ikke opnaas noget positivt Resultat ud deraf til at veilede de ærede Forslagsstillere til den Forstaaelse, som de ønske. Man kunde da tænke sig, at det høie Thing vilde sige: Lad os overlade det til Forslagsstillerne at foranstalte et saadant Udvalg nedfat, der selv tage under Dverveielse, hvorledes de ret skulde forstaa de militære Love. Men det forekommer mig rigtignok, at i saa Fald vilde den rette Veie egentlig ikke være at gaa til Folkethinget om at faae Lov til at nedfatte et officielt Udvalg, de vilde kunne nedfatte et privat Udvalg til at foretage dette Arbejde, thi at sætte hele Folkethingets Maskineri i Gang i den Anledning vilde neppe kunne være tilstrækkelig begrundet. Noget Andet er det, naar det synes, at Gjennemførelsen af Loven i Virkeligheden foranlediger forskellige Tvivlsmaal med Hensyn til, hvorledes Krigsbestyrelsen er i Færd med at søge Loven gjennemført, da vilde det være meget naturligt, forekommer det mig, om et Udskud her fra Thingets Side kom frem om at tage denne Side af Sagen under Dverveielse. Dette maa iøvrigt nu ikke referere sig til, at de bestaaende Love af 6te Juli 1867 og af 25de Juli 1880 særlig egne sig til at vække Tvivl, thi hvilkensomhelst Hærløve, ogsaa den, som de ærede Forslagsstillere førte Ordet for isjor, vilde ligesaa fuldt kunne give Anledning til en misforstaaet Opfattelse fra Krigsbestyrelsens Side i Gjennemførelsen som de her nævnte Love. De tvivlsomme Spørgsmaal, som for Diebliffet nærmest ere mig nærverende med Hensyn til Lovens Gjennemførelse, hidrøre slet ikke fra Hærløvens Form, men fra dens Realitet, og de vilde